

Arrest

nr. 318 069 van 6 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Igbo etnie. JU bent geboren op [...] juni 1974 in Orlu, Imo State. U bent weduwnaar en heeft 2 kinderen, die u vergezellen in België en in wiens naam onderhavig verzoek eveneens werd ingediend.

U verlaat Nigeria in de loop van het jaar 2004 om in Libië te gaan wonen en werken. U keert jaarlijks terug naar Nigeria om uw familie te bezoeken.

Wanneer u rond juni 2012 in Nigeria op familiebezoek bent, neemt u deel aan een tweedaagse demonstratie in Orlu die door Indigenous People of Biafra, oftewel IPOB georganiseerd wordt. De eerste dag gebruiken de politie en het leger traangas. De volgende dag besluit u opnieuw deel te nemen aan de demonstratie. Wanneer de politie en het leger beginnen te schieten, wordt u geraakt in de buik. De politie brengt u naar een

ziekenhuis voor verzorging. Na twee weken bent u voldoende genezen om naar een cel gebracht te worden. Zo'n 2 à 3 maanden later breekt een opstand uit in de gevangenis, dit op aansteken van IPOB. Alle gevangenen kunnen ontsnappen. U besluit Nigeria te verlaten en reist via Niger naar Libië.

Uw familie krijgt bijna jaarlijks bezoek van agenten in burger die komen vragen naar uw verblijfplaats. U heeft sinds 2012 niet meer deelgenomen aan acties die door IPOB georganiseerd worden. Af en toe deelt u informatie of geeft u commentaar op gebeurtenissen via facebook.

U verlaat Libië in de loop van het jaar 2016. Uw vrouw en jongste kind komen om tijdens de oversteek van de Middellandse Zee. U dient in Italië een verzoek tot internationale bescherming in, maar u weet het resultaat niet. U krijgt wel een verblijfsvergunning. U verlaat Italië begin januari 2023 en reist via Frankrijk naar België. U komt in België aan op 5 januari 2023 en dient op 9 januari 2023 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ), eveneens ingediend in hoofde van uw dochters F., geboren op [...] juni 2012 en G., geboren op [...] december 2014, in wiens naam u een vrees voor vrouwelijke genitale verminking aanhaalt bij terugkeer naar Nigeria

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u een attest m.b.t. littekens, de Italiaanse verblijfsdocumenten van uzelf en uw dochters attesten vrouwelijke genitale verminking van uw dochters, neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS stelt de interviewer vast dat u het moeilijk heeft om zijn Engels te begrijpen (notities persoonlijk onderhoud dd. 05/03/2024, p. 7). De interviewer geeft u de mogelijkheid om het onderhoud een andere keer te laten doorgaan in het bijzijn van een tolk Pidgin. U geeft aan dat het wel kan als de interviewer dat nodig vindt. Tijdens het tweede onderhoud werd een tolk Pidgin voorzien, welke u goed begrepen heeft (notities persoonlijk onderhoud dd. 30/04/2024 (verder notities CGVS), p. 2 + p. 26).

Hoewel u tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS na confrontatie met tegenstrijdige verklaringen aangeeft dat u tijdens het interview voor de DVZ onder druk stond (notities CGVS, p. 18-19), blijkt dit hoegenaamd niet uit uw verklaringen voor de DVZ (Verklaring DVZ, p. 6-15 + Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8). Wanneer de DVZ vraagt of er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken aanwezig zijn, antwoordt u ontkennend (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ dd. 13/01/2023 + dd. 21/08/2023). Bovendien verklaart u bij aanvang van het onderhoud voor het CGVS uitdrukkelijk dat alles wel goed ging bij de DVZ, hoewel u het kort moest houden (notities CGVS, p. 2). U legt evenmin enige medische attesten dan wel psychologische verslagen neer waaruit blijkt dat u niet in staat zou zijn uw verhaal te vertellen of deel te nemen aan de procedure internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u het statuut van vluchteling niet kan toekennen.

Eerst dient opgemerkt te worden dat u geen duidelijk zicht op uw werkelijke leefomstandigheden voor uw komst naar België biedt.

Voor het CGVS verklaart u dat u in **2004 naar Libië ging om daar te gaan werken en daarna zo goed als jaarlijks voor enkele maanden naar Nigeria terugkeerde** (notities CGVS dd. 30/04/2024 (verder notities CGVS), p. 3-4). Uit uw verklaringen omtrent uw reis van Nigeria naar België in het kader van de Dublinprocedure **lijkt niet dat u sinds 2001 nog in Nigeria geweest bent**, u verklaart immers in 2001 naar Libië vertrokken te zijn (Verklaring DVZ, vraag 42), zonder dat u enige verklaringen aflegt waaruit blijkt dat u teruggekeerd bent naar Nigeria. Geconfronteerd met deze vaststelling, geeft u aan dat het onderhoud (voor de DVZ) maar 30 minuten duurde en dat ze u er niet naar gevraagd hebben (notities CGVS, p. 19). Opgemerkt dat de persoon bij de DVZ niet kan weten dat u teruggekeerd bent en dat u dat zelf dient te vertellen, wijst u wederom op de korte duur van dat onderhoud. **Het vormt echter geen detail in uw asielrelaas dat u jaarlijks vanuit Libië naar Nigeria terugkeerde.** Er kan van u dan ook verwacht worden

dat u hier waarachtige verklaringen over aflegt vanaf het begin van de procedure. U legt aldus inconsistente verklaringen af aangaande uw verblijf in Nigeria.

Voor de DVZ verklaart u dat uw moeder gestorven is toen u nog jong was (Verklaring DVZ, vraag 13). U verklaart tevens dat uw vader jullie verlaten heeft toen u nog jong was. Voor het CGVS verklaart u echter dat uw vader overleden is toen u 12 à 13 jaar was (notities CGVS, p. 14). Even later verklaart u bovendien dat uw moeder nog steeds in Umaka, Nigeria, woont (notities CGVS, p. 15). Uw verklaringen over uw ouders stoken niet met elkaar.

Verder verklaart u voor het CGVS dat uw zus C. overleden is in 2015 of 2014 en uw zus E. in 2010 (notities CGVS, p. 17). Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw zus E. overleden is nadat u in Libië ging werken. Voor de DVZ verklaart u echter dat uw zus C. gestorven is in de loop van het jaar 2012 en E. in 2000 (Verklaring DVZ, vraag 19). Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt aldus dat uw zus E. overleden is voor u naar Libië vertrok (Verklaring DVZ, vraag 42). U legt tegenstrijdige verklaringen af aangaande het moment dat uw beide zussen overleden zijn. Bovendien tast uw tegenstrijdige verklaring aangaande de dood van uw zus E., nl. of zij overleden is voor of na uw vertrek naar Libië, de doorleefdheid van uw verklaringen verder aan.

Hoewel u voor de DVZ verklaart dat uw beide dochters in Imo State, Nigeria geboren zijn (Verklaring DVZ, vraag 18) – wat tevens blijkt uit de door u neergelegde Italiaanse identiteitsdocumenten van uw beide dochters -, verklaart u voor het CGVS dat uw tweede dochter, nl. G., in Libië geboren is (notities CGVS, p. 18). U legt aldus tegenstrijdige verklaringen af aangaande de geboorteplaats van uw dochter. U geeft aan dat te hebben verklaard omdat u onder druk stond (notities CGVS, p. 19).

U verklaart voor het CGVS dat u met school gestopt bent in de 3e klas van de middelbare school (notities CGVS, p. 14). Voor de DVZ verklaart u echter gestopt te zijn na de 6e klas van het lager onderwijs (Verklaring DVZ, vraag 11). U legt tegenstrijdige verklaringen af aangaande uw onderwijsniveau.

Hoewel u voor het CGVS verklaart dat u in 2004 een paspoort verkregen heeft dat u in 2010 diende te vernieuwen (notities CGVS, p. 4), blijkt uit uw verklaringen voor de DVZ dat u nooit in het bezit van een paspoort geweest bent (Verklaring DVZ, vraag 26). U legt aldus inconsistente verklaringen af aangaande uw Nigeriaanse paspoort.

Gelet op het voorgaande geeft u geen duidelijk zicht op uw werkelijke achtergrond en leefomstandigheden in Nigeria, waardoor uw verklaringen omtrent de redenen van uw verzoek om internationale bescherming reeds op voorhand aan geloofwaardigheid inboeten.

U verklaart voor het CGVS dat u in 2004 in Libië ging werken en dat u daarna regelmatig naar Nigeria terugkeert tot u in 2011 - dan wel 2012 - deelneemt aan een tweedaagse manifestatie die door IPOB (Indigenous People of Biafra) georganiseerd wordt in Orlu, Imo State (notities CGVS p. 3-4). U raakt tijdens de tweede dag van deze manifestatie gewond wanneer de politie en het leger naar de manifestanten beginnen te schieten. U weet enkele maanden later te ontsnappen uit de gevangenis, waarna u besluit Nigeria te verlaten en weer naar Libië te gaan.

Voor het CGVS verklaart u dat u in de periode 2011-2012 voor de eerste keer iets gedaan heeft omtrent Biafra (notities CGVS, p. 3-6), nl. een deelname aan een vergadering en een tweedaagse manifestatie die door IPOB georganiseerd werden. Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt echter dat u sinds ongeveer het jaar 2000 actief was als activist bij IPOB en dat u sindsdien deelnam aan protesten (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit informatie blijkt dat IPOB pas in 2012 opgericht werd, maar dat de organisatie MASSOB (Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra) reeds in 1999 opgericht werd (beschikbaar in uw administratieve dossier). Gevraagd of u ooit iets gedaan heeft voor MASSOB, antwoordt u echter ontkennend (notities CGVS, p. 22).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat het werkterrein van MASSOB niet in uw deelstaat, Imo State, gelegen is. Uw verklaringen aangaande de start van uw activisme voor IPOB komen aldus niet overeen met elkaar, noch met beschikbare informatie. Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan.

U blijft tevens uitermate vaag aangaande uw beweerde deelname aan een manifestatie die door IPOB georganiseerd werd. Uw verklaringen dienaangaande ontbreken bovendien alle doorleefdheid. Gevraagd naar de reden dat het voor u nog belangrijk was om iets voor Biafra te doen aangezien u al in Libië woonde en werkte, komt u niet verder dan te verklaren dat iedereen van het oosten (van Nigeria) erbij betrokken is, dat iedereen er belang bij heeft en dat het leger "je" huis kan afbreken als ze weten dat je lid bent van Biafra (notities CGVS, p. 5). Hoewel de interviewer u meermaals de kans bood om enige doorleefde verklaringen af te leggen over de reden dat u zich bij IPOB voegde, bent u daar niet toe in staat. Gevraagd of

de vergadering voorafgaand aan de bewuste demonstratie de enige was waar u aan heeft deelgenomen, verklaart u "te denken" dat het de enige vergadering was waar u aan deelnam (notities CGVS, p. 6), hoewel u voor de DVZ nog verklaarde in de periode ca 2000-2012 actief geweest te zijn voor IPOB (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gevraagd wanneer de bewuste tweedaagse demonstratie plaats had, verklaart u eerst te denken dat het in juni was, maar u herinnert het zich niet meer (notities CGVS, p. 7-8). Door de interviewer opgemerkt dat het niet met een exacte datum moet, maar dat u het mag zeggen zoals u het nog weet, verklaart u dat u zich alleen nog kan herinneren dat u naar buiten gegaan bent en dat u door de politie beschoten werd. Gevraagd naar de plaats waar het protest plaats had, weet u alleen dat het plaats had in Orlu, op straat. Gevraagd waar jullie naartoe gingen tijdens dat protest, verklaart u heel algemeen de hele stad rondgelopen te zijn, maar niet naar een politiekantoor of een legerbasis gegaan te zijn. Wanneer gevraagd wordt naar het eindpunt van die demonstratie, verklaart u dat er niets afgesproken werd, maar dat men naar huis kon gaan wanneer men moe was. Aangezien u verklaart dat de politie de eerste dag van de demonstratie gebruik maakte van traangas, gevraagd of u na afloop van de eerste dag nadacht over het tweede protest en of u daar zelf bedenkingen over maakte, verklaart u zeker niets slechts gedacht te hebben omdat u niet bang was van iemand (notities CGVS, p. 9). Opgemerkt dat de politie al traangas gebruikt had, ontwijkt u de vraag door te stellen dat iedereen van Igbo slecht behandeld wordt in Nigeria. Even later gevraagd hoe u dacht dat de tweede demonstratie zou verlopen, verklaart u niets gedacht te hebben, dat u alleen nadacht over de hulp die u kon bieden en hoe jullie stemmen gehoord konden worden. U dacht evenmin dat de politie tijdens de tweede demonstratie nog iets zou doen omdat ze de eerste keer al traangas gebruikt hadden. Gevraagd of u tijdens de tweede demonstratiedag met iemand sprak over de eerste demonstratie van de dag tevoren, antwoordt u ontkennend (notities CGVS, p. 10). Gevraagd of niemand bedenkingen maakte of bang was, verklaart u dat uw vrouw wel gezegd had dat u voorzichtig moest zijn. Het is echter niet aannemelijk dat u met niemand aanwezig op de tweede demonstratie sprak over de gebeurtenissen van de dag tevoren, te meer daar veel aanwezigen daar ook bij waren volgens uw verklaringen. Verder verklaart u eerst dat u niet wist dat de politie of het leger zou schieten op de tweede demonstratiedag (notities CGVS, p. 11), maar wanneer gevraagd wordt wat u dan wel dacht dat ze zouden doen, verklaart u dat jullie wel wisten dat ze gingen schieten omdat het ergens anders al gebeurd was. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u niet bang was van de politie of het leger omdat jullie niet dachten dat ze het vuur zouden openen omdat jullie geen mes of wapen hadden. U wijzigt uw verklaringen of geweten was dat de politie en het leger het vuur konden openen. Uit het voorgaande blijkt dat u uitermate vaag bent over uw deelname aan een tweedaagse manifestatie in Orlu. U maakt het dan ook niet aannemelijk deelgenomen te hebben aan een tweedaagse manifestatie die door IPOB georganiseerd werd.

Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt u uw betrokkenheid bij IPOB niet aannemelijk.

Aangaande uw vrees voor de Nigeriaanse autoriteiten kan het volgende worden opgemerkt.

Indien nog enig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw vrees vanwege de autoriteiten omdat u deel zou hebben genomen aan een tweedaagse manifestatie, quod non, dient nog opgemerkt dat deze vrees geenszins actueel is. Gevraagd of u na uw vertrek uit Nigeria nog iets vernomen heeft over uw band met IPOB, ontwijkt u de vraag meermaals (notities CGVS, p. 12-13). In andere bewoordingen gevraagd of u na uw vertrek uit Nigeria nog iets vernomen heeft over uw deelname aan die demonstratie en uw arrestatie, geeft u aan de vraag niet te begrijpen. De vraag nogmaals anders geformuleerd, verklaart u dat het op de computer wel terug te vinden is en dat u het niet moet vertellen. **Een zoekopdracht via de zoekmachine google.be brengt uw persoon echter niet in verband met IPOB** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). U verklaart verder dat de overheid geen gratie verleend heeft en dat ze nog naar jullie (de ontsnapte gedetineerden) aan het zoeken zijn. Uw familie vertelt u dat agenten in burger 2 à 3 jaar geleden informatie kwamen vragen over uw persoon. Aangezien u al meer dan 10 jaar geleden ontsnapt zou zijn, gevraagd hoe het komt dat ze u nog zoeken, verklaart u heel algemeen dat het probleem blijft duren. Gevraagd of een opsporingsbevel uitgevaardigd werd, blijkt uit uw verklaringen dat dit niet gebeurde. Hierop doorgevraagd, verklaart u **niet te weten om welke reden u alsnog gezocht wordt, meer dan 10 jaar na uw beweerde deelname aan een manifestatie, detentie en ontsnapping. Uw verklaring dat u gezocht wordt door de Nigeriaanse autoriteiten betreft dan ook slechts een vermoeden uwentwege, te meer daar er geen opsporingsbevel uitgevaardigd werd na afloop van uw ontsnapping.** Bovendien zijn uw activiteiten sinds 2012 dermate kleinschalig van aard – u deelt immers enkel nog dingen via facebook en heeft sinds 2012 niet meer deelgenomen aan enige activiteiten die door IPOB georganiseerd werden (notities CGVS, p. 14) en uw persoon wordt niet in verband gebracht met IPOB (zie supra) - dat niet kan worden aangenomen dat ze bekendheid zouden genieten bij de Nigeriaanse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat de Nigeriaanse autoriteiten kennis hebben van uw online activiteiten.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waarbij de arts meerdere littekens op uw lichaam vaststelt. Uit het attest blijkt dat u verklaarde een schotwonde gehad te hebben in uw maag. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen

werden, vast te stellen. **Het medisch attest bevestigt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.**

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk geïllustreerd te worden door de Nigeriaanse autoriteiten omwille van een beweerd politiek engagement.

Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor een mogelijke besnijdenis (oftewel vrouwelijke genitale verminking, verder VGV) ten aanzien van uw minderjarige dochters F. en G., kan het volgende worden opgemerkt (notities CGVS, p. 23-25).

U geeft in dit kader aan niet te weten of uw oudste dochter reeds VGV ondergaan heeft, omdat u niet aanwezig was bij de geboorte. Na afloop van het onderhoud bezorgt u het CGVS wel medische attesten waaruit blijkt dat geen van uw beide dochters besneden werd. Gevraagd wie u denkt dat uw dochters gaat laten besnijden, verklaart u dat het een traditie is in Afrika, dat je verstoten wordt als je je kind niet laat besnijden en dat je gedwongen kan worden al wil je dat niet. Gevraagd wat er gaat gebeuren als u uw kind wil beschermen, blijkt dat je gewoon verbannen kan worden van familiale bijeenkomsten. Gevraagd of ze nog iets anders gaan doen, verklaart u letterlijk dat de persoon niet gedood zal worden, maar dat ze de persoon wel gaan "koeioneren" en dat het kind onverwacht toch besneden kan worden. Gevraagd of uw zussen en uw echtgenote besneden zijn/waren, verklaart u dat niet te weten. U heeft met uw vrouw nooit gesproken over VGV, hoewel u weet dat zij er tegen was. Het stemt echter tot denken dat u de mening van uw vrouw hierover kent, als jullie dat onderwerp nooit besproken hebben. Gevraagd wie u denkt dat u gaat verplichten uw dochters te besnijden, verklaart u dat het de mensen in het dorp zijn en dat "je" ze niet kent. Uit beschikbare informatie blijkt echter dat de beslissing tot het besnijden van een meisje afhangt van de ouders en dat andere personen hier maar een beperkte invloed op uitoefenen (informatie beschikbaar in uw administratief dossier). Hierbij wordt opgemerkt dat u **Nigeria reeds meer dan 10 jaar geleden definitief verlaten heeft**. Gevraagd naar de contacten met uw familie, legt u geen verklaringen af waaruit blijkt dat zij u spreken over een eventuele besnijdenis van uw dochters (notities CGVS, p. 16-17). Uit uw verklaringen kan niet blijken dat er iemand in Nigeria ooit al heeft gesproken over de besnijdenis van uw dochters. Gevraagd of u elders in Nigeria, buiten Imo State, kan gaan wonen, verklaart u problemen te hebben in Nigeria (notities CGVS, p. 19). Gevraagd of u niet in bv. Lagos kan gaan wonen, verwijst u enkel naar uw beweerde – maar ongeloofwaardig bevonden – politieke activiteiten voor IPOB. Gevraagd naar de mening van de Nigeriaanse overheid omtrent VGV, verklaart u dat elke regio zijn eigen ding doet en heeft u geen idee over de mening van de Nigeriaanse overheid (notities CGVS, p. 25). U heeft hier evenmin enige informatie over opgezocht. U weet dan ook niet of u in Nigeria hulp kan vragen bij de autoriteiten om uw dochters te beschermen, aangezien de overheid "respect toont voor de tradities van elke stam." **Uit informatie blijkt evenwel dat de prevalentie van VGV verschillend is per regio in Nigeria** (beschikbaar in uw administratief dossier). In de regio's van het ZuidOosten (35 %) (waartoe Imo State behoort) en van het Zuid-Westen (30 %) van Nigeria zou VGV wijder verspreid zijn. In het Zuid-Zuiden (17,7 %) en het Noord-Westen (20,2 %) is de prevalentie veel lager, terwijl in het NoordOosten (6,1 %) en Noord-Centraal (9 %) het laagst blijkt te zijn. Ook de staten onderling per regio vertonen nog een uiteenlopende prevalentie. In Imo State bedraagt de prevalentie (in 2018) ca 62 %. Dit cijfer vertoont wel een dalende tendens in vergelijking met de prevalentie van ca 67 % in 2013.

Overigens blijkt volgens beschikbare informatie dat het wel degelijk mogelijk is voor een persoon die wil ontsnappen aan VGV om zich elders in Nigeria te vestigen. Uw louter hypothetische verklaringen en argumenten – dat u zich niet elders in Nigeria kan vestigen omdat u problemen heeft met de Nigeriaanse autoriteiten – werd hierboven reeds niet geloofwaardig bevonden. Hierbij wordt tevens opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat indien kinderen in een andere staat opgroeien, er niet meer gevraagd wordt hen te besnijden wanneer zij volwassen zijn geworden (notities CGVS, p. 24).

Het is daarenboven niet aannemelijk dat u geen enkele moeite gedaan zou hebben om zich te informeren over de beschermingsmogelijkheden tegen VGV in Nigeria indien u werkelijk zou vrezen dat uw dochter(s) VGV dreigt te moeten ondergaan.

U verklaart dat zowel u als de moeder van uw dochters behoren tot de Igbo etnie (Verklaring DVZ, vragen 6d + 16a + notities CGVS, p. 10). **Er kan hierbij worden opgemerkt dat uit informatie blijkt dat de prevalentiegraad bij de Igbo een dalende tendens vertoont. Uit een onderzoek in 2018 blijkt de prevalentiegraad 30,7 % te bedragen, terwijl dit in 2013 nog 45,2 % bedroeg** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

Tenslotte blijkt u evenmin op de hoogte te zijn van een mogelijk wettelijk kader omtrent VGV in Nigeria. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de Nigeriaanse overheid de tradities van alle stammen respecteert en geen invloed heeft hierop (notities CGVS, p. 25). U heeft hier echter geen informatie over opgezocht. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS (beschikbaar in uw administratieve dossier) blijkt dat

verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV, dit op het vlak van sensibilisering, maar eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "Violence Against Persons (Prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Om deze wet uitvoerbaar te maken op deelstaatsniveau, dienen de deelstaten deze wet om te zetten in specifieke wetgeving. In 2022 hadden 32 van de 37 staten en territoria deze wet omgezet. Er bestaat in Nigeria dus wel een draagvlak tegen VGV.

De door u neergelegde attesten i.v.m. genitale verminking van uw beide dochters kunnen het voorgaande niet wijzigen.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten te worden dat u er niet in slaagt om een vrees voor besnijdenis van uw dochters aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Imo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Imo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde identiteitskaarten en verblijfsdocumenten uit Italië hebben geen betrekking op uw asielrelaas. Zij kunnen het voorgaande niet wijzigen.

De medische attesten van uzelf en uw beide dochters werden hierboven reeds besproken.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 07/05/2024. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker beroept zich op “Onderzoek van de persoonlijke vrees waarop verzoeker zich beroept in het licht van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980”.

Verzoeker stelt:

“ I. OVER DE BESCHERMING VERKREGEN IN ITALIE

Verzoeker en zijn kinderen hebben bescherming verkregen in Italië, en hebben een kopie van hun Italiaanse verblijfskaarten overgemaakt.

Hun precieze statuut in Italië is dus een essentieel element voor de beoordeling van hun vrees De tegenpartij heeft hiermee echter geen rekening gehouden.

II. RISICO OP BESNIJDENIS-LANDINFORMATIE

Met betrekking tot hun vrees ten opzichte van Nigeria, werpen verzoekers het volgende op :

Terzake moet worden opgemerkt dat tweederde van de besneden meisjes in de wereld afkomstig is uit vier landen: Egypte, Ethiopië, Soedan en Nigeria, het dichtstbevolkte land van Afrika (178,5 miljoen inwoners in 2014).

Met twintig miljoen besneden meisjes telt Nigeria het hoogste absolute aantal inwoners dat VGV heeft ondergaan..

[landeninformatie]

In de onderhavige zaak zijn verzoeker en zijn dochters afkomstig uit de staat Imo, in het zuidoosten van Nigeria.

Volgens bovengenoemd rapport onderging in 2018 ongeveer 62 % van de in deze regio wonende vrouwen tussen 15 en 49 jaar verminking. Derhalve moet worden geconcludeerd dat de vrees waarop verzoekers zich beroepen, vaststaat en wordt gerechtvaardigd door objectieve informatie.

III. INTERNE BESCHERMING

Op 05 mei 2015 werd de Violence Against Persons (Prohibition) Act aangenomen door het Nigeriaanse parlement.

Dit is de eerste keer dat er een nationale wet is aangenomen om jonge meisjes te beschermen. Van de 36 staten waaruit Nigeria bestaat, hadden echter slechts 6 (Edo, Ogun, Cross River, Osun, Rivers en Bayelsa) FGM sinds 1999 verboden.

Ondanks deze wet hebben veel van de betrokken organisaties erop gewezen dat het lang zal duren voordat deze praktijk zal verdwijnen omdat ze zo diep in de cultuur geworteld is.

De Nigeria Police Force (NPF) is de belangrijkste wetshandavingsinstantie in Nigeria. Nigeria heeft ook een justitieel systeem met twee lagcn, maar alleen het Hooggerechtshof van het Fédérale Hoofdstedelijke Territorium Abuja is bevoegd om de VAPP-wet te horen en uit te voeren.

Bronnen geraadpleegd door Cedoca verklaren dat er nog nooit een veroordeling is uitgesproken tegen een beoefenaar van VGV. Er doen zich problemen voor wanneer het gaat om de toegang van vrouwen tot de rechter, culturele praktijken of gebeurtenissen die plaatsvinden in landelijke gebieden.

Verzoekers stellen daarom dat de praktijk van VGV een diepgewortelde traditie is in Nigeria en dat zij voortduurt ondanks de wet die het verbiedt. Degenen die deze verminking uitvoeren worden nooit vervolgd of gestraft, zodat deze meisjes geen hulp kunnen krijgen.

[landeninformatie]

IV. INTERN VLUCHTALTERNATIEF

In de bestreden beslissing heeft de tegenpartij ten onrechte geoordeeld dat verzoekers zich elders in Nigeria konden vestigen.

Uit bovengenoemd General Country of Origin Information Report Nigeria van januari 2023 blijkt dat : [...]

Uit het voorgaande volgt dat wanneer verminking diep geworteld is in de cultuur, zoals het geval is bij de Imo met 62% genitale verminking, de beslissing om te excideren niet alleen toebehoort aan de vader maar aan de gemeenschap als geheel.

Dit in gedachten houdend, evenals het feit dat meisjes soms tegen hun wil worden besneden, zelfs als ze zich elders vestigen, moet worden geconcludeerd dat verzoekers het risico lopen tegen hun wil te worden besneden, zelfs als ze zich elders in Nigeria vestigen."

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar geciteerde landeninformatie en concludeert "Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat indien verzoekers zouden terugkeren, zij hun leven in de waagschaal zouden stellen en geen menswaardig bestaan zouden kunnen leiden".

2.2. In een aanvullende nota van 18 juni 2024 stelt verzoeker, middels verwijzing naar arrest nr. 308 710 van 24 juni 2024 van de Raad:

"Naar analogie blijkt uit het administratieve dossier dat verzoekers in het bezit zijn van verblijfsdocumenten uit Italië.

Bij lezing van de motivering van het bestreden besluit maakt verweerster in het kader van het onderzoek van de gegrondheid van de vrees voor vervolging en het risico van ernstige schade waarop zij zich ter ondersteuning van hun verzoek om Internationale bescherming beroepen, echter geen melding van de toekenning van enige status aan verzoekers.

Uit geen van de overwegingen van de bestreden handeling blijkt dat verweerster informatie heeft ingewonnen over de factoren die de Italiaanse autoriteiten ertoe hebben gebracht verzoekers verblijfsdocumenten toe te kennen of over de gevolgen van de toekenning van deze verblijfsdocumenten.

Verweerster is derhalve haar medewerkingsplicht niet nagekomen."

2.3. Bij aanvullende nota van 16 oktober 2024 verwijst en analyseert verweerder: EASO "Nigeria Security Situation" van juni 2021, de EASO "Country Guidance Note: Nigeria" van oktober 2021 en de EUAA "Nigeria – Country Focus" van juli 2024.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Verzoeker verwijst in de aanvullende nota van 18 juni 2024 naar rechtspraak van de Raad en het gebrek aan onderzoek door verweerder omtrent de verblijfsstatussen van verzoeker en zijn twee dochters in Italië.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat het onderzoek naar de verblijfsstatussen in voorliggend dossier overbodig is. Verzoeker diende immers op 9 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deed dit eveneens in hoofde van zijn twee dochters. De bestreden beslissing van verweerder betreft een onderzoek ten gronde inzake verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van Nigeria, zijn land van herkomst. De verblijfssituatie van verzoeker en zijn dochters in Italië is aldus niet aan de orde in het kader van de beoordeling van verzoekers aangevoerde nood aan internationale bescherming.

5. De bestreden beslissing motiveert omstandig dat verzoeker (i) geen duidelijk beeld geeft over zijn werkelijke leefomstandigheden voor zijn komst naar België, (ii) zijn betrokkenheid bij IPOB niet aannemelijk maakt, (iii) niet aannemelijk maakt dat hij gevisieerd wordt door de Nigeriaanse autoriteiten omwille van een beweerd politiek engagement.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel element aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing hieromtrent kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken ingevolge een vermeende politieke overtuiging.

6. Verzoeker voert een vrees voor vrouwenbesnijdenis aan in hoofde van zijn twee dochters.

De bestreden beslissing motiveert hierover als volgt:

“Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor een mogelijke besnijdenis (oftewel vrouwelijke genitale verminking, verder VGV) ten aanzien van uw minderjarige dochters F. en G., kan het volgende worden opgemerkt (notities CGVS, p. 23-25).

*U geeft in dit kader aan niet te weten of uw oudste dochter reeds VGV ondergaan heeft, omdat u niet aanwezig was bij de geboorte. Na afloop van het onderhoud bezorgt u het CGVS wel medische attesten waaruit blijkt dat geen van uw beide dochters besneden werd. Gevraagd wie u denkt dat uw dochters gaat laten besnijden, verklaart u dat het een traditie is in Afrika, dat je verstoten wordt als je je kind niet laat besnijden en dat je gedwongen kan worden al wil je dat niet. Gevraagd wat er gaat gebeuren als u uw kind wil beschermen, blijkt dat je gewoon verbannen kan worden van familiale bijeenkomsten. Gevraagd of ze nog iets anders gaan doen, verklaart u letterlijk dat de persoon niet gedood zal worden, maar dat ze de persoon wel gaan “koeioneren” en dat het kind onverwacht toch besneden kan worden. Gevraagd of uw zussen en uw echtgenote besneden zijn/waren, verklaart u dat niet te weten. U heeft met uw vrouw nooit gesproken over VGV, hoewel u weet dat zij er tegen was. Het stemt echter tot denken dat u de mening van uw vrouw hierover kent, als jullie dat onderwerp nooit besproken hebben. Gevraagd wie u denkt dat u gaat verplichten uw dochters te besnijden, verklaart u dat het de mensen in het dorp zijn en dat “je” ze niet kent. Uit beschikbare informatie blijkt echter dat de beslissing tot het besnijden van een meisje afhangt van de ouders en dat andere personen hier maar een beperkte invloed op uitoefenen (informatie beschikbaar in uw administratie dossier). Hierbij wordt opgemerkt dat u **Nigeria reeds meer dan 10 jaar geleden definitief verlaten heeft**. Gevraagd naar de contacten met uw familie, legt u geen verklaringen af waaruit blijkt dat zij u spreken over een eventuele besnijdenis van uw dochters (notities CGVS, p. 16-17). Uit uw verklaringen kan niet blijken dat er iemand in Nigeria ooit al heeft gesproken over de besnijdenis van uw dochters. Gevraagd of u elders in Nigeria, buiten Imo State, kan gaan wonen, verklaart u problemen te hebben in Nigeria (notities CGVS, p. 19). Gevraagd of u niet in bv. Lagos kan gaan wonen, verwijst u enkel naar uw beweerde – maar ongeloofwaardig bevonden – politieke activiteiten voor IPOB. Gevraagd naar de mening van de Nigeriaanse overheid omtrent VGV, verklaart u dat elke regio zijn eigen ding doet en heeft u geen idee over de mening van de Nigeriaanse overheid (notities CGVS, p. 25). U heeft hier evenmin enige informatie over opgezocht. U weet dan ook niet of u in Nigeria hulp kan vragen bij de autoriteiten om uw dochters te beschermen,*

aangezien de overheid "respect toont voor de tradities van elke stam." **Uit informatie blijkt evenwel dat de prevalentie van VGV verschillend is per regio in Nigeria** (beschikbaar in uw administratief dossier). In de regio's van het ZuidOosten (35 %) (waartoe Imo State behoort) en van het Zuid-Westen (30 %) van Nigeria zou VGV wijder verspreid zijn. In het Zuid-Zuiden (17,7 %) en het Noord-Westen (20,2 %) is de prevalentie veel lager, terwijl in het NoordOosten (6,1 %) en Noord-Centraal (9 %) het laagst blijkt te zijn. Ook de staten onderling per regio vertonen nog een uiteenlopende prevalentie. In Imo State bedraagt de prevalentie (in 2018) ca 62 %. Dit cijfer vertoont wel een dalende tendens in vergelijking met de prevalentie van ca 67 % in 2013. **Overigens blijkt volgens beschikbare informatie dat het wel degelijk mogelijk is voor een persoon die wil ontsnappen aan VGV om zich elders in Nigeria te vestigen. Uw louter hypothetische verklaringen en argumenten – dat u zich niet elders in Nigeria kan vestigen omdat u problemen heeft met de Nigeriaanse autoriteiten – werd hierboven reeds niet geloofwaardig bevonden.** Hierbij wordt tevens opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat indien kinderen in een andere staat opgroeien, er niet meer gevraagd wordt hen te besnijden wanneer zij volwassen zijn geworden (notities CGVS, p. 24).

Het is daarenboven niet aannemelijk dat u geen enkele moeite gedaan zou hebben om zich te informeren over de beschermingsmogelijkheden tegen VGV in Nigeria indien u werkelijk zou vrezen dat uw dochter(s) VGV dreigt te moeten ondergaan.

U verklaart dat zowel u als de moeder van uw dochters behoren tot de Igbo etnie (Verklaring DVZ, vragen 6d + 16a + notities CGVS, p. 10). **Er kan hierbij worden opgemerkt dat uit informatie blijkt dat de prevalentiegraad bij de Igbo een dalende tendens vertoont. Uit een onderzoek in 2018 blijkt de prevalentiegraad 30,7 % te bedragen, terwijl dit in 2013 nog 45,2 % bedroeg** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

Tenslotte blijkt u evenmin op de hoogte te zijn van een mogelijk wettelijk kader omtrent VGV in Nigeria. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de Nigeriaanse overheid de tradities van alle stammen respecteert en geen invloed heeft hierop (notities CGVS, p. 25). U heeft hier echter geen informatie over opgezocht. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS (beschikbaar in uw administratieve dossier) blijkt dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV, dit op het vlak van sensibilisering, maar eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "Violence Against Persons (Prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Om deze wet uitvoerbaar te maken op deelstaatsniveau, dienen de deelstaten deze wet om te zetten in specifieke wetgeving. In 2022 hadden 32 van de 37 staten en territoria deze wet omgezet. **Er bestaat in Nigeria dus wel een draagvlak tegen VGV.**

De door u neergelegde attesten i.v.m. genitale verminking van uw beide dochters kunnen het voorgaande niet wijzigen.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten te worden dat u er niet in slaagt om een vrees voor besnijdenis van uw dochters aannemelijk te maken."

De Raad stelt andermaal vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat in hoofde van zijn twee dochters gevreesd moet worden voor vrouwenbesnijdenis.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in de vrees voor vervolging wegens FGM in hoofde van zijn dochters, het aanvoeren van landeninformatie die gelijklopend (en algemener) is dan deze die wordt gehanteerd door verweerder, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen van de mogelijkheden tot bescherming tegen deze vrouwenbesnijdenis, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder door de loutere verwijzing naar landeninformatie.

Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde omstandige motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, ook de informatie die werd toegevoegd in de aanvullende nota van verweerder van 16 oktober 2024, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Imo State geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde informatie brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS